

LXXXI.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov indeholdende nogle Bestemmelser om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 21de Marts 1872.)

Den nu gjældende Lovgivning om Forpligtelsen til at tilbagebetale modtagen Fattighjælp er forskjellig for Kjøbenhavn paa den ene Side og for Kjøbstæderne og Landet paa den anden Side. I Kjøbenhavn er Enhver, som har nydt Understøttelse af Stadens Fattigvæsen, pligtig, saafremt hans Wilkaar forbedres, eller saavidt hans Efterskæb tilstrækker, at erstatte Fattigvæsenet det, som han derfra har oppebaaret, jfr. Plan af 1ste Juli 1799 §§ 185 og 193. I Kjøbstæderne og paa Landet har Fattigvæsenet derimod aldeles ikke nogen Ret til at fordrø Erstatning, medens den, der har modtaget Fattighjælpen, lever, selv om hans Wilkaar forbedres, og i hans Dødsbo, kun forsaavidt han nød Fattigunderstøttelse paa den Tid, han døde, jfr. Regl. af 5te Juli 1803 for Kjøbstæderne §§ 19 og 20 og for Landet §§ 23 og 24, Indenrigsministeriets Skrivelser af 11te Mai 1854, 12te Februar og 22de Marts 1851. Disse Regler vilde efter Lovforslaget blive forandriede derhen, at Fattigvæsenet baade i og udenfor Kjøbenhavn skulde have en Ret til at kræve ydet Fattighjælp refunderet saavel i Modtagerens levende Live som i hans Dødsbo, dog saaledes, at Modtageren, naar 5 Aar vare hengaaede siden Fattighjælps Modtagelse, uden at hans Wilkaar vare blevne paa en saadan Maade forbedrede, at han havde været istand til at tilbagebetale, kunde fordrø Erstatningskravet eftergivet.

Foreløbig skal Udvalget henlede Opmærksomheden paa den vistnok mindre heldige Affattelse, Lovforslagets § 1 har faaet. Paragrafens første Stykke synes bestemt at til-

kjendegive, at modtagen Fattigunderstøttelse kun kan forlanges tilbagebetalt i 5 Aar fra dens Modtagelse, forudsat at Vedkommendes forbedrede Formuesomstændigheder inden denne Tids Forløb maatte give Anledning til at fremkomme med Forlangende herom. Men naar saa er, fremtræder det som en besynderlig Modsigelse, at Paragrafens andet Stykke giver en Ret til at forlange denne Understøttelse eftergiven, skjøndt den efter Bestemmelsen i første Stykke ikke længere kan fordrø tilbagebetalt, og endog knytter denne Ret til Eftergivelse til en Betingelse, om hvilken der slet ikke tales i første Stykke, nemlig at der i de nævnte 5 Aar ikke er ydet Paagjældende nogen ny Understøttelse. Det vilde uden Tvivl være nødvendigt for at udtrykke den Tanke, som formentlig ligger til Grund for Lovforslaget, at lade Ordene: „i Løbet af 5 Aar efter dens Modtagelse“ udgaa i første Stykke af § 1.

Men Udvalgets Flertal skal ikke opholde sig videre ved Affattelsen af Lovforslagets enkelte Bestemmelser, da man tror at maatte anbefale Thinget ikke for Tiden at fremme denne Sag videre. Det Spørgsmaal, om ydet Fattighjælp bør kunne fordrø tilbagebetalt af Modtageren, samt hvilke de nærmere Betingelser herfor bør være, staar i en saa nøie Forbindelse med Fattiglovgivningen i det Hele, at man ikke kan anse det for rigtigt uden meget tvingende Aarsager at give en enkelt løsreven Bestemmelse om dette ene Punkt paa en Tid, hvor en Reform af den hele Fattiglovgivning forestaar, i hvilken sidste Henseende man skal henlede Opmærksomheden paa den i Ministerialtidenden for